

WALDEMAR KOPCZYŃSKI

Muzeum Narodowe
Szczecin

LAPOŃCZYCY W SZWECJI

Lapończycy są najstarszą grupą etniczną Szwecji (także całej Skandynawii); zasiedlili jej obszar na długo przed przybyciem innych plemion skandynawskich. W szwedzkiej literaturze etnologicznej i językoznawczej występują pod nazwą – „samer” albo „lappar”. Określając ich miejsce w społeczeństwie, etnologia szwedzka używa terminów: „grupa narodowa” (folkgrupp)¹, „grupa etniczna” (etniska grupp)², „mniejszość etniczna” (etniska minoriteten)³, „pramieszkańcy”, „mieszkańcy pierwotni” (urinvanare)⁴.

Ogólna liczba Lapończyków wynosi obecnie około 60 tysięcy: 15-17 tysięcy mieszka w Szwecji⁵, 40 tysięcy w Norwegii, 4 tysiące w Finlandii oraz ok. 2000-1800 w Rosji. Lapończycy zamieszkują arktyczną, subarktyczną i borealną strefę wymienionych krajów (około 3/4 ludności), jak również pozostałe obszary Norwegii, Szwecji, Finlandii i Rosji, co wiąże się z wewnętrzną migracją w obrębie tych krajów, spowodowaną przechodzeniem do innych zawodów niż hodowcy reniferów czy rybacy, bądź zmianą sytuacji rodzinnej lub ekonomicznej. Nadal jednak miejsce zamieszkania ludności lapońskiej zarówno w Szwecji, jak i innych krajach skandynawskich, wiąże się ściśle z obszarem ich dawnego osadnictwa i gospodarowania, określonym środowiskiem przyrodniczym. Można wyróżnić następujące „strefy” osadnictwa lapońskiego: strefa leśna północnej Szwecji, Norwegii, Finlandii, Rosji, obszar wybrzeża Norwegii, obszar dolin i gór Finnmarku.

¹ Zob. T. G. Svensson, *De renskötande samernas ställning i Sverige*, w: *Svenska minoriteter. En handbok som kartlägger invandringspolitiken och befolkningsminoriteternas ställning inom det svenska samhället*, pod red. D. Schwarza, Sztokholm 1967, s. 223.

² H. Johansson, *Samernas språk och kultur*, w: *Samerna i Sverige. Stöd åt språk och kultur*, Sztokholm 1975, s. 272.

³ I. Ruong, *Samerna i historien och nutiden*, Sztokholm 1982, s. 7. Inni autorzy np. E. Bergman i B. Svedin zauważają, że „mniejszościami etnicznymi w Szwecji są wszystkie grupy etniczne poza szwedzką. Mniejszością etniczną w Szwecji jest grupa etniczna, która nie dominuje w szwedzkim społeczeństwie”, *Solidaritet och konflikt. Etniska relationer i Sverige*, Hälsingborg 1986, s. 31.

⁴ H. Swedner, *Sociologiska synpunkter på minoritetsproblemet*, w: *Svenska minoriteter*, s. 87.

⁵ Ph. Fjellström, *Samernas samhälle i tradition och nutid*, Värnamo 1985, s. 17.

Wiele elementów charakterystycznych dla kultury i języków lapońskich odnajdujemy na terenach wschodnich – w arktycznej i subarktycznej Europie i Azji. Inne i nie mniej istotne cechy kultury lapońskiej są rezultatem bliskich kontaktów kulturowo-ekonomicznych z mieszkańcami Skandynawii⁶. Odległe dzieje lapońskiej kultury ilustrują rytzy i malarstwo naskalne występujące na obszarze Skandynawii, pochodzące z epoki kamienia.

Najwcześniejsze źródła pisane o Lapończykach odnajdujemy w dziele Tacyta – *Germania* (98 r. n.e.), który wspomina o ludzie zamieszkującym obszar Skandynawii – „Fenni” oraz u Prokopiusa (500 r. n.e.), który Lapończyków nazywał – „Skrithifinoi”. W okresie średniowiecza wzmianki o Lapończykach pojawiają się w pracach Adama z Bremy (rok 1066) i Saxo Grammaticusa (1200 rok)⁷.

W literaturze etnologicznej Lapończyków dzieli się na następujące grupy: a) norwescy Lapończycy morscy, b) szwedzcy i fińscy Lapończycy leśni, c) norwescy i szwedzcy Lapończycy górscy. Ten zespół Lapończyków zaliczany jest do tzw. Lapończyków zachodnioskandynawskich, którzy zamieszkują trzy państwa skandynawskie: Norwegię, Szwecję i Finlandię. Grupa tzw. Lapończyków wschodnich (najmniej liczna) obejmuje: a) Skoltsamer, tj. Lapończyków zamieszkujących leśne obszary nadgraniczne Związku Radzieckiego i Finlandii oraz b) Kolasamer, tj. ludność lapońską zamieszkującą obszar nad Morzem Białym. W kulturze Skoltsamer i Kolasamer są silne wpływy kultury rosyjskiej i fińskiej. Ważną rolę w kolonizowaniu obszarów ich zamieszkania odgrywali rosyjscy kupcy⁸.

W Szwecji osadnictwo lapońskie rozciąga się od prowincji Dalarna na południu poprzez prowincje Jämtland, Västerbotten i Norrbotten na północy. Z 17 tysięcy Lapończyków szwedzkich około 2.500 zajmuje się hodowlą reniferów, których ogólna liczba w Szwecji wynosi około 250.000 sztuk. Większość Lapończyków jest dziś zatrudniona w innych sektorach gospodarki (leśnictwo, turystyka, rybołówstwo), część zamieszkuje miasta położone poza kręgiem Dalarna – Norrbotten. Hodowla reniferów występuje na terenach zachodniego Norrbotten i Västerbotten, zachodniego Jämtland i Härjedalen oraz na północno-zachodnim obszarze Dalarny. Istnieją dwie formy hodowli reniferów w Szwecji: leśna oraz górską. Pierwsza jest bardziej stacjonarna, w górskiej występują długie wędrówki między środowiskiem leśnym a wysokimi górami. Rozwijający się na obszarze szwedzkiej Laponii przemysł ciężki oraz szybko postępujący rozwój turystyki poważnie zagrażają stadom reniferów i prowadzonej hodowli. Każdego roku zmniejsza się powierzchnia gruntów przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej (hodowlanej).

⁶ E. Wallqvist, K. Kihlberg, *Lapparnas handaslöjd*, Luleå 1979, s. 12.

⁷ I. Ruong, *Historisk aterblick rörande samerna*, w: *Samerna i Sverige. Stöd åt språk...*, s. 382.

⁸ Ph. Fjellström, *Samernas...*, s. 91.

Można powiedzieć, że szwedzcy Lapończycy zostali całkowicie wchłonięci przez szwedzkie społeczeństwo. Strój lapoński jest noszony jedynie przy okazji świąt, festynów oraz targów lapońskich (fot. 1); językiem lapońskim mówi nieliczna tylko grupa Lapończyków. W roku 1975 szwedzkie Ministerstwo Oświaty opublikowało interesujący raport pod tytułem — „Samerna i Sverige. Stöd åt språk och kultur” (Lapończycy w Szwecji. Poparcie dla języka i kultury), w którego redagowaniu wzięli udział także pracownicy naukowcy reprezentujący etnologię. Z obszernego materiału jaki przedstawił H. Johansson wynika, że w grupie Lapończyków zajmujących się hodowlą reniferów około 5% ludności nie rozumie języka lapońskiego, 20% nie umie mówić po lapońsku, 45% nie umie czytać po lapońsku, około 80% nie umie pisać po lapońsku⁹.

Ryc. 1. Laponka sprzedająca obuwie skórzane na targu w Jokkmokk (Szwecja). Fot. Waldemar Kopczyński

Charakteryzując pod względem znajomości języka lapońskiego ludność lapońska, wykonującą zawody inne niż hodowcy reniferów, szwedzki badacz przytacza następujące dane: około 20% Lapończyków z tej grupy nie rozumie języka lapońskiego, 40% nie umie mówić po lapońsku, ponad 65% nie umie czytać po lapońsku oraz około 85% nie umie pisać. Z danych uzyskanych

⁹ H. Johansson, *Samernas ...*, s. 344.

podczas badań wynika, że zainteresowanie nauką języka lapońskiego wśród młodego pokolenia przeważa u tych, których podstawowym zajęciem jest hodowla reniferów. Także ta grupa Lapończyków wykazuje większe zainteresowanie w poznawaniu rodzimej kultury i jej przeszłości.

Interesującego materiału etnologicznego, traktującego język lapoński jako instrument tożsamości grupowej (etnicznej), dostarczyły badania I. Kuoljok zatytułowane – „Samer i Umeå, en studie av livs – villkor i urban miljö” (Lapończycy w Umeå, studium warunków życia w środowisku miejskim). Badania te przeprowadzono pod koniec lat 70. w ramach projektu dotyczącego tożsamości kulturowej i tradycji (tradycja jako przekaz kultury). I. Kuoljok wykazała, że najbardziej istotną rolę w podtrzymywaniu znajomości języka lapońskiego odgrywa kontakt z grupą rodzinną, która języka lapońskiego używa na co dzień. Autorka podkreśliła rzecz istotną, mianowicie, „język lapoński jest niezastąpioną bronią dla szwedzkich Lapończyków w walce o zachowanie i ożywienie kultury lapońskiej. Język lapoński działa inspirująco na poczucie tożsamości oraz wzmacnia i poszerza wspólnotę pomiędzy Lapończykami”¹⁰.

Od roku 1944 istnieje w Szwecji specjalna szkoła dla Lapończyków, od 1950 roku mieszcząca się w Jokkmokk. Samernas folkhögskola została utworzona przez Szwedzkie Towarzystwo Misyjne. Placówka ta odgrywa ważną rolę w podtrzymywaniu i wzmacnianiu wspólnoty lapońskiej w Szwecji. Szkoła stała się niejako centrum rozwoju kultury lapońskiej w Szwecji. Studiować w niej mogą nie tylko Lapończycy, ale także wszyscy, którzy chcą poznać język lapoński, lapońskie rękodzieło, obyczaje i środowisko przyrodnicze szwedzkiej Laponii. Oprócz tego szkoła prowadzi ożywioną działalność oświatową i wystawienniczą dotyczącą historii Lapończyków; współpracuje z placówkami naukowo-badawczymi, które zainteresowane są kulturą lapońską (Nordiska Museet w Sztokholmie, Samemuseum Ajtte w Jokkmokk, Etnologiska Institutionen Uniwersytetu w Umeå).

Regularne badania nad kulturą lapońską podjęto w Szwecji w roku 1939¹¹. Polegały one przede wszystkim na gromadzeniu zbiorów etnograficznych w placówkach muzealnych. Największy zbiór zabytków etnograficznych reprezentujących kulturę lapońską znajduje się w Nordiska Museet w Sztokholmie. Kolekcja obejmuje około 8.500 eksponatów, z których większość pochodzi z okresu ubiegłego stulecia. Największy zbiór zabytków ofiarował dla Nordiska Museet H. Samzelius (1867-1918). Wśród przekazanych przez H. Samzeliusa eksponatów dominują części stroju lapońskiego, wyroby sztuki użytkowej wykonane z drewna, rogu, skóry i srebra. Z tego samego okresu pochodzi interesujący zbiór przedmiotów codziennego użytku, który zgroma-

¹⁰ Ph. Fjellström, *Samernas samhälle i tradition ...*, s. 536.

¹¹ B. Sommarström, *Lappmarksinventeringarna*, „Fataburen” 1965, s. 129.

dził podczas swoich podróży po obszarach szwedzkiej Laponii H. Nordlunds (410 pozycji). Ta imponująca kolekcja zabytków etnograficznych z końca XIX wieku posiada jednak pewne wady, mianowicie, dane o zabytkach, miejscu występowania, funkcji są niepełne i często nieścisłe. Lapidarność opisu świadczy o przypadkowości zbiorów, które przekazywali niektórzy zbieracze — entuzjaści. Nic w tym dziwnego, albowiem jeszcze w początkach naszego stulecia badania etnograficzne nad kulturą lapońską traktowano w Szwecji jako uzupełnienie badań językoznawczych i przyrodniczych. Oprócz Nordiska Museet imponujące kolekcje zabytków etnograficznych z obszaru szwedzkiej Laponii znajdują się w Silver Museet w Arjeplog, Dalarnas Museum w Falun, Jokkmokks Museum w Jokkmokk, Norrbottens Läns Museum w Luleå.

W okresie 1943-1947 prowadzono w Szwecji etnologiczne i archeologiczne badania nad kulturą nomadów Laponii, co w rezultacie dało dobrze opracowaną dokumentację terenową (fotografię etnologiczną, rysunki, wywiady, nagrania fonograficzne). Do dziś materiały zgromadzone podczas tych badań przechowywane są w centralnym archiwum etnologicznym, zajmującym się badaniem kultury Lapończyków w Szwecji, które mieści się w Nordiska Museet.

Pracami badawczymi nad zagadnieniem kultury nomadów Laponii kierował E. Manker, etnolog związany z Nordiska Museet. W latach następnych (1947-1958) E. Manker wyodrębnił w swoich badaniach etnograficznych dwa tematy główne: a) badania nad miejscami kultu i pochówkiem u Lapończyków, oraz b) badania nad życiem codziennym i warunkami bytowania. W tym okresie powstają znane prace E. Mankera, między innymi *De svenska fjällapparna* (Szwedzcy Lapończycy górscy, 1947), *Några lapska kultplatser* (Niektóre lapońskie miejsca kultu, 1947), *Lapparna som konstnärer* (Lapończycy jako artyści, 1947), *Lappmark* (Laponia, 1953), *The Nomadism of the Swedish Mountain Lapps* (Nomadyzm szwedzkich Lapończyków górskich, 1953). W późniejszym okresie zainteresowania badawcze E. Mankera ukierunkują się na symbolikę i funkcję sztuki lapońskiej, o której mówił, że „... w swoich formach pochodzenia jest to sztuka tak samo naturalistycznie prymitywna jak rytzy skalne z okresu epoki kamienia”¹².

Zasługą E. Mankera było wydanie w języku szwedzkim pracy Johanna Schefferusa pt. *Lapponia*, która została napisana w języku łacińskim w 1673. Szwedzki przekład ukazał się dopiero w 1956 roku (wydanie angielskie w 1674, niemieckie w 1675, francuskie w 1678 roku), wydawcą było Nordiska Museet. Praca Schefferusa opiera się na relacjach szwedzkich misjonarzy protestanckich (S. Rheen, O. Niurenius, J. Torneaus) działających w Laponii w okresie XVII wieku. Ukazała się w serii „Acta Lapponica”, poświęconej kulturze lapońskiej, którą publikuje wspomniane muzeum.

¹² E. Manker, *Näidkonst. Trolltrummans bildvärld*, Halmstad 1965, s. 16.

Innym badaczem, którego nazwisko zapisało się znamienne w zakresie badań nad kulturą Lapończyków w Szwecji jest I. Ruong. Jego dociekania dotyczą przede wszystkim studiów nad tożsamością etniczną i kulturą Lapończyków, ich językiem i środowiskiem przyrodniczym, w którym żyją. Przez wiele lat I. Ruong przewodniczył Krajowemu Związkowi Lapończyków Szwedzkich, który reprezentuje interesy ludności lapońskiej w kontaktach z rządem szwedzkim. Z inicjatywy I. Ruonga została utworzona w roku 1962 instytucja rzecznika praw Lapończyków (samisk ombudsman). Jego zadaniem jest skuteczna ochrona praw Lapończyków szwedzkich w kontaktach z administracją terenową.

Prace, które publikował I. Ruong między innymi *Samerna. Identitet och identitetskriterier* (Lapończycy. Tożsamość i kryteria tożsamości, 1981) *Samerna i historien och nutiden* (Lapończycy w historii i współczesności, 1982) uświadomiły czytelnikom i badaczom kultury lapońskiej w Szwecji, iż rekonstrukcja kulturowego dziedzictwa mniejszości lapońskiej jest obowiązkiem nie tylko samych Lapończyków, ale również władz szwedzkich.

Od roku 1919 ukazuje się w Szwecji czasopismo „Samefolkets Egen Tidning” (własny Dziennik Lapończyków), które w 1961 roku zmieniło tytuł na – „Samefolkets”. Jest to najstarsze czasopismo lapońskie ukazujące się w Skandynawii. „Samefolkets” redagowany jest w języku szwedzkim, część zamieszczanych w nim informacji, recenzji i artykułów pisana jest w języku lapońskim. W języku lapońskim zamieszczane są przede wszystkim wiersze i opowiadania. Regularnie drukowane są informacje dotyczące sytuacji etnicznej Indian Ameryki Północnej, z którymi Lapończycy utrzymują bliskie kontakty. Znajduje to wyraz we wspólnie organizowanych konferencjach, sesjach naukowych, wystawach sztuki, wymianie stypendialnej. To, że językiem dominującym we wspomnianym czasopiśmie jest język szwedzki spowodowane jest sytuacją, że wielu Lapończyków ma poważne trudności w czytaniu tekstów w języku lapońskim. Należy bowiem pamiętać, że lapoński język pisany powstał późno w porównaniu z mającym długą tradycję językiem mówionym. Innym, i jak się wydaje nie mniej ważnym czynnikiem powodującym wydawanie czasopisma w języku szwedzkim (szwedzki jest językiem uniwersalnym dla wszystkich Lapończyków zamieszkujących ten kraj), jest duże zróżnicowanie samego języka lapońskiego.

Język lapoński dzieli się na trzy zasadnicze grupy: 1. centralną (central-samiska), 2. południową (sydsamiska), 3. wschodnią (östsamiska).

Stosowanie pojęcia „język lapoński” jest nieco zwodnicze. Pamiętać należy, że Lapończycy używający na przykład sydsamiska (południowa grupa języka lapońskiego występująca w okolicach na południe od miejscowości Arvidsjaur i Arjeplog w Szwecji) nie rozumieją Lapończyków zamieszkujących ten sam kraj a mówiących na przykład centralsamiska (centralna grupa języka lapońskiego występująca w Szwecji na północ od miejscowości Arjeplog, którą

mówi większość Lapończyków szwedzkich oraz większość całej ludności lapońskiej zamieszkującej Skandynawię). Co więcej, w obrębie samej tylko grupy centralnej, podzielonej z kolei na trzy podgrupy: *nordsamiska*, *lulesamiska*, *pitesamiska*, występują znaczne różnice w zasobie słów oraz gramatyce. Niektórzy badacze postulują aby mówić nie o jednym ale o wielu, różniących się między sobą, językach lapońskich należących do ugrofińskiej grupy językowej¹³. Na uwagę zasługuje fakt, że granice państwowe nie są żadnymi wyznacznikami języka lapońskiego i jego dialektów, których jest ponad pięćdziesiąt.

Systematyczne badania językoznawcze wśród Lapończyków prowadzą uniwersytety w Uppsali i Umea. W Centralnym Archiwum Dialektu i Folkloru w Uppsali zgromadzono materiał lingwistyczny obejmujący dialekty lapońskie; podobnie w bibliotece uniwersyteckiej *Carolina Rediviva*. Ciekawym przykładem badań etnologiczno-językoznawczych jest program realizowany przez Instytut Etnologii w Umea zatytułowany *Nordsvensk och samisk folkkultur* (Północnoszwedzka i lapońska kultura ludowa), poświęcony badaniom wzajemnych kontaktów kulturowych szwedzko-lapońskich na obszarze północnej Szwecji.

Badania te wykazały między innymi, że każdy dialekt języka lapońskiego stanowi rozległy i odrębny system wzorców, sankcjonujący kulturowe kategorie i formy, za których pośrednictwem Lapończycy nie tylko porozumiewają się, ale co więcej, analizują rzeczywistość. Według I. Ruonga to właśnie język jest kluczem do zrozumienia kultury lapońskiej. Ma on doniosłe znaczenie w codziennym życiu jako środek komunikacji między starszymi a młodszymi generacjami Lapończyków, jest ważnym składnikiem w bliskich kontaktach między Lapończykami¹⁴.

Współczesna Szwecja jest interesującym przykładem „mozaiki kulturowej”. W tym kraju mówi się dzisiaj 126 językami. *Svenska minoriteter* czyli szwedzkie mniejszości (jest ich coraz więcej i już obecnie stanowią ważny w obrębie etnologii szwedzkiej temat badawczy) posiadają swoje organizacje kulturalne, prasę, programy radiowe i telewizyjne nadawane w rodzimych językach. Od 1953 roku także szwedzcy Lapończycy mają możliwość emitowania programu radiowego (210 minut tygodniowo) oraz telewizyjnego, co ma przybliżyć społeczność lapońską do szwedzkiej i stworzyć możliwość ich poznania. Trzeba jednak przyznać, że w świadomości wielu Szwedów Lapończycy pozostają kulturowo niżej rozwiniętą społecznością. Przyłgnęła też do nich fałalna nazwa „szwedzcy Indianie” (*svenska indianer*), co jest wyrazem patrzenia na Lapończyków i ich kulturę w kategoriach egzotyki.

¹³ Zob. N. E. Hansegard, *Samernas språk*, w: *Samerna – ett folk i fyra länder*, pod red. L. Svonni Lund 1976. s. 32.

¹⁴ I. Ruong, *Samernas verklighet*, Sztokholm 1981, s. 20 i in.

W sierpniu 1971 roku odbyła się w szwedzkiej miejscowości Gällivare konferencja naukowa poświęcona badaniom kultury lapońskiej w krajach skandynawskich. Na konferencji tej ustalono i ogłoszono program kulturalno-polityczny Lapończyków; podkreślono w nim dążenie do pielęgnowania swojej własnej, autochtonicznej tradycji i kultury oraz spójności międzypokoleniowej. Jednym z autorów programu był etnolog i językoznawca I. Ruong. W deklaracji czytamy – „... Jesteśmy ludem z własnym miejscem zamieszkania, z własnym językiem, własną kulturą i strukturą społeczną. Jesteśmy ludem w mniejszości, podzielonym między państwa, z małymi możliwościami wpływu na naszą własną sytuację. Musimy uzyskać miejsce w społeczeństwie dla naszych własnych hierarchii wartości, naszej kultury i naszego stylu życia”¹⁵.

E. Dahlström w swoim ciekawym artykule *Den samiska minoriteten i Sverige*¹⁶ (*Mniejszość lapońska w Szwecji*) poświęconym historii Lapończyków zamieszkujących Szwecję wprowadza pojęcie „nordisk kolonialism”, zwracając uwagę, że w historii szwedzkiej zapomina się o zjawisku kolonizowania Lapończyków przez szwedzkie państwo i Kościół protestancki. Wspomniany autor uważa, że obecnie mamy do czynienia z nową, ukrytą formą wypierania Lapończyków z ich ziem, z tak zwanym „wariantem technokratycznym” (teknokratiska varianten), polegającym na uprzemysławianiu obszarów zamieszkałych przez ludność lapońską.

Każdego roku szwedzkie biura turystyczne reklamują targi lapońskie w Jokkmokk i Gällivare. Na kolorowych afiszach i mapach drukowanych przez firmę Sörmlands Grafiska AB z Katrineholm dostrzec można uśmiechniętych Lapończyków. Te materiały przypominają jednak o drugiej rzeczywistości społecznej, zawierającej w sobie pytanie o miejsce Lapończyków i ich etniczną tożsamość w obrębie stechnicyzowanej kultury szwedzkiej.

Waldemar Kopczyński

LAPPS IN SWEDEN

(Summary)

The article draws the reader's attention to the place of Lapps in contemporary Swedish society, stressing their endeavor to maintain their own culture. The author indicates that the most important role in keeping their ethnic identity is played by the contact with a family group using Lappish in everyday life. The cultural heritage of Lapps is cultivated by museums (Nordiska

¹⁵ I. Ruong, *Samerna i historien...*, s. 258.

¹⁶ A. Dahlström, *Den samiska minoriteten i Sverige*, w: *Samerna – ett folk...*, s. 102-140.

Museet in Stockholm. Norrbottens Läns Museum in Luleå, Jokkmokks Museum in Jokkmokk) as well as institutions of research (Institute of Ethnology of the University of Ulmeå, ULMA in Uppsala, Samernas Folkhögskola in Jokkmokk) presenting the achievements of many generations of Lapps – the oldest ethnic group in Scandinavia.

The author also emphasizes that linguistic and ethnological studies on Lappish culture have been a traditional field of research of Swedish scholars such as, in particular, E. Manker and I. Ruong. Those scholars advocated regular research on the Lappish culture which is important to understand cultural and ethnic processes in today's Sweden.